

§ 79 Mission i världen

LEIF NORDLANDER:

Ordförande! Jag är ofta ute. Det började 1983, Umajaa na Urafiki Consultation i Bukoba i Tanzania. Vi bodde på bunk beds. Jag tappade mitt hjärta i nordvästra Tanzania. Jag har därefter arbetat mycket med olika projekt under åren tillsammans med Svenska kyrkans mission, som det då hette. Jag åker nu i januari på min 24:e resa till det här området. Idag möts jag av frågan: Varför har Svenska kyrkan lämnat oss? Man finns centralt, man finns i en samordning. Kyrkorna frågar: Kan vi få hjälp till specialistkompetens, kan vi få hjälp att dela, att faktiskt också se att vi är en del av den världsvida kyrkan, att vi delar deras nöd och deras prövningar, inte bara genom att skicka en check utan genom att dela livet.

När jag berättade för min rotaryklubb hur det var på Nyakahanga sjukhus i Karagwe ställde de sig upp och sa som en man: "I Lidköping, i Skara och i Vara stöttar vi att kvinnorna ska få på missionsjukhuset en förlossningsavdelning värd namnet." I dagarna skickas 141 000 för att man ska kunna utrusta för kvinnorna. Det är det här arbetet som är mission i praktiken i mötet med människan att dela deras verklighet. Det är därför jag har skrivit den här motionen. Vi ska i samarbete med våra systerkyrkor inventera deras behov av kompetens och stötta dem i det och sända fler människor till tjänst i våra systerkyrkor som tecken på den världsvida kyrkans gemenskap. För det handlar inte bara om pengar utan det handlar om att dela liv. *Dela tro – dela liv* har vi haft som ett stort projekt i vårt land. Det gäller också internationellt.

Där tror jag att vi har kommit till korta i vår kyrka de senaste åren. Det har blivit ett väldigt mycket pratande om pengar, men vi behöver ha människor som delar. Jag är helt övertygad om att anledningen till att kollekterna går så där är, att vi inte har möten med människor som delar verkligheten på samma sätt. Det sägs vara en gammalmodig missionsstrategi. Det får ni tycka vad ni vill om. Jag bara ser verkligheten när jag är där ute, eller när syster Deborah, salig avliden för nio år sedan, när hon kom hem till min församling och började berätta. Då ringde de från statistik-enheten här i Uppsala och frågade om vi hade satt kommat på fel ställe i församlingskollekterna. De var 250 000 i församlingen. Det blev en verklighet för dem. De såg att det behövdes och det blev välsignat. Tack.

Bifall till motion 2017:50.

FREDRIK SIDENVALL:

Ordförande! Jag tror det är av största vikt att inte blanda samman å ena sidan före och efter med å andra sidan tidsenligt och otidsenligt. Det är två helt olika saker. Vi kan lite triumfalistiskt hävda att en missionssyn nu har segrat så fullständigt inom vår kyrkas internationella arbete, att den missionsuppfattning som handlar om att sprida evangelium och också göra det med utsända missionärer inte längre har någon plats i Svenska kyrkan. Vi kan inbilla oss att det har med tiden att göra. Det har inte med tiden att göra utan det har med medvetna ideologiska, teologiska val att göra. Medan vi gör ett sådant politiskt betingat val här i Sverige sker samtidigt, att de systerkyrkor som kvinnor och män under 150 års tid i Sverige så att säga har burit i sina böner, i sina gåvor och utsändande av missionärer, att de i avsaknad av att få möta kristna ifrån vårt land också med olika uppdrag, att de vänder sig till andra lutherska kyrkor som visst inte betraktar det som förlegat att bygga upp den personella gemenskapen som det innebär, både att det kommer utsända medarbetare ifrån västvärlden och att vi här i väst också får glädjen att ta emot mission i retur.

Det är av stor betydelse, att glädjen över missionen som en av vår kyrkas grundläggande uppgifter på nytt kan få spridas genom berättelser av personliga upplevelser. Jag fick nyligen bilder ifrån några vänner till mig som har varit och deltagit i gudstjänster och förkunnat i Etiopien. De fick uppleva friluftsgudstjänster där med 6 000 samlade, svenska förkunnare tillsammans med etiopiska förkunnare som i anda och sanning fick fira gudstjänst. Den upplevelsen förde de med sig hem och vi behöver verkligen den typen av berättelser.

Med detta yrkar jag i enlighet till min reservation bifall till Leif Nordlanders motion 2017:50. Tack.

JULIA KRONLID:

Ordförande! Jag vill börja med att yrka bifall till den reservation som finns i betänkandet till stöd för motion 2017:50 av Leif Nordlander. Jag vill också säga att jag har stor respekt för Leif Nordlander och den rika erfarenhet som han har med mycket arbete i utlandet. Jag tycker att motionären Leif Nordlander har en viktig poäng med just den erfarenheten som människor skapar sig av att finnas på plats och dela liv, dela tro och dela vardag med andra människor. Själv var jag inte i Svenska kyrkans tjänst men har som volontärarbetare för en biståndsorganisation bott i Papua Nya Guinea i ett och ett halvt år. Det är en erfarenhet som jag aldrig någonsin skulle vilja vara utan. Det går inte att komma ifrån vad mycket man lär sig, vad mycket en sådan erfarenhet berikar och hur mycket information, kunskap och nya intryck man kan ta med sig hem. Detta är något som är viktigt och jag vill därför stödja den här motionen. Det är något som Svenska kyrkan behöver arbeta vidare med. Tack så mycket.

Bifall till reservationen till stöd för motion 2017:50.

JAN OLOV SUNDSTRÖM:

Ordförande! Jag företräder utskottet i det här ärendet och vårt förslag är, som ni har sett av handlingarna, att vi föreslår avslag på motion 2017:50. Motionen har föredragits i Läronämnden. Där har man också en inställning som gör, att det utifrån den utgångspunkten också är svårt att biträda motionen. Sedan kan man säga att det ibland är lite tråkigt att företräda utskottet på det sätt som några av oss gör, därför att vi naturligtvis lätt blir byråkratiska och lätt fångade i de beslut som vi har fattat i olika sammanhang, när vi tar program exempelvis just för det internationella arbetet. Det gör vi med stor kraft och stort allvar. Dessutom bereder ju Internationella rådet, där jag också sitter, detta ärende som sedan så småningom tas av kyrkostyrelsen. Om man ska vara riktigt ärlig är manöverutrymmet för att göra så mycket mer eller annat än det vi har beslutat i laga ordning dessvärre väldigt begränsat. Det gör att vi ibland, som vår ordförande förut påpekade, har lite svårt att hantera de här diskussionerna. Vid oerhört behjärtansvärda eller bra förslag dyker de upp, men av lätt byråkratiska skäl kan man då antyda, att de är väldigt svåra att biträda. Så det är bakgrunden till varför jag står i talar stolen just nu.

Som sagt, avslag på motion 2017:50.

ÄRKEBISKOP ANTJE JACKELÉN:

Ordförande! Jag skulle bara vilja yttra min glädje över att vi talar mission ganska mycket, för det ligger ju i allas våra hjärtan. Samtidigt är det så, att berättelserna kan hamna lite vid sidan om. Jag vill gärna fylla på med lite erfarenheter. Just när det gäller Tanzania kanske ni vet, att det för två år sedan ägde rum ett gemensamt

biskopsmöte mellan Svenska kyrkans biskopar och ett lika stort antal biskopar från Tanzania. Det mynnade ut i en gemensam deklARATION om gemenskapen mellan våra kyrkor men också förpliktelser till att gå vidare tillsammans. En frukt av detta är att det har blivit fler vänstiftsrelationer under tiden. Jag tror att mycket av det som Leif Nordlander känner varmt för och efterlyser sker genom de vänstiftsrelationer som växer fram, just detta delande av liv, delande av tro.

Jag vill också påminna om, att mycket i vårt internationella arbete handlar om att gemensamt dela på resurser och komma överens om hur resurserna ska fördelas. Sådant arbete har vi inte bara i Tanzania utan till exempel i Costa Rica och i Sydafrika. Jag är också glad att vi nästan varje år påminns om den växande kyrkan i Etiopien. Jag vill dock också säga, att vi ska akta oss för att använda den berättelsen som ibland sker, att i Etiopien växer det och här krymper det. I Etiopien gör de allting rätt och här gör vi så mycket fel och därför krymper vi. Det är inte riktigt på det sättet.

Jag har ju förmånen som rådsmedlem i Lutherska världsförbundet att också komma i nära kontakt och kommer nu framöver att arbeta ännu närmare ihop med ledaren för den etiopiska Mekane Yesus-kyrkan. Jag vet att en del av de utmaningar som vi har de också har. Och vi vet, att man till exempel i Tanzania är väldigt intresserad av vilka erfarenheter vi har gjort med sekularisering och vill arbeta med det, eftersom man ser det komma också i Tanzania. Så utbytet måste fortsätta.

LEIF NORDLANDER (REPLIK):

Jag vill bara tacka. Jag tycker det var intressant att få höra och ser fram ett fortsatt utvecklat arbete. Sedan tror jag fortfarande att det är viktigt att dela livet. Jag är så glad över till exempel att nordvästra stiftet kommer att upprätta vänstiftsrelationer med Strängnäs stift nästa år. Biskop Abednego Keshomshahara som bodde hemma hos mig glädde sig så över det arbetet, och nu för bara två-tre veckor sedan hade jag generalsekreteraren Kigembe med lika stor glädje i mitt hem. Tack för det utvecklade arbetet.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 145.